Lietas Nr. 129068415
Lietas arhīva Nr. 1-0063-16/15

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
2016.gada 29.aprīlī

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas tiesnese Dagnija Bērziņa 2016.gada 19.aprīlī Rīgā, Lomonosova ielā 10 rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu /pers. A/ (turpmāk - iesniedzējs) sūdzībā par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka p.i. N.Kovaļas (turpmāk - iestāde) 2015.gada 7.maija lēmumu Nr.969.

Aprakstošā daļa

2015.gada 24.martā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektors I.Kivļonoks sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu Nr. PC088860 /pers. A/ par to, ka viņš 2015.gada 24.martā plkst. 17:15 Rīgā, pa Ilūkstes ielu no Akadēmiķa Mstislava Keldiša ielas puses Augusta Deglava ielas virzienā vadīja transportlīdzekli FORD FOCUS ar valsts numuru /TL numurs/, bez transportlīdzekļu vadīšanas tiesībām (transportlīdzekļu vadīšanas tiesības ir atņemtas). Transportlīdzekļu vadīšanas tiesību liegums no 2013.gada 18.jūlija līdz 2017.gada 17.jūlijam.

Protokolā norādīts, ka ir pārkāpts Ceļu satiksmes noteikumu 39.4.punkts, un atbildība par šo pārkāpumu paredzēta Latvijas APK 149.^{4} panta 6.daļas 1.punktā.

Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes Administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja amatpersonas 2015.gada 27.marta lēmumu lietā Nr. PC088860 vadītājam uzlikts naudas sods 280,00 EUR apmērā.

2015.gada 14.aprīlī iestādē saņemta /pers. A/ sūdzība par lēmumu Nr. PC088860.

Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka p.i. N.Kovaļas 2015.gada 7.maija lēmumu Nr.969 atstāts negrozīts 2015.gada 27.marta pieņemtais lēmums lietā Nr. PC088860.

2015.gada 4.jūnijā Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā saņemta /pers. A/ sūdzība par iestādes lēmumu Nr. 969.

Sūdzības iesniedzējs sūdzībā norāda, ka lēmumam nepiekrīt un pārsūdz to pilnā apmērā šādu apsvērumu dēļ.

Iesniedzējs norāda, ka iestāde nav ņēmusi vērā to, ka ir pārkāpa Latvijas APK 248.panta 1.daļa, jo protokolā nav pareizi norādīta speciālo tiesību norma.

Iesniedzējs norāda, ka Latvijas APK 149.^{4} panta 6.daļas 1.punkts ir blanketa tiesību norma, kura noteic atbildību par pārkāpumu, kas izriet no citu tiesību normu pārkāpuma (Ceļu satiksmes noteikumi), un piemērojama tikai tad, ja citā normatīvajā aktā ir precīzi noteikts tiesiskais pienākums un tā izpildes kārtība, bet persona to nav ievērojusi.

Ceļu policijas inspektors protokolā norādījis, ka iesniedzējs pārkāpa Ceļu satiksmes noteikumu 39.4.punktu, kurā noteikts, ka transportlīdzekļa vadītājam aizliegts vadīt transportlīdzekli, ja nav atbilstošas kategorijas transportlīdzekļu vadīšanas tiesību.

Lēmumā iestāde, pamatojoties uz Latvijas APK 274.panta 2.daļas 9.punktu, norādīja identisku speciālo tiesību normu (Ceļu satiksmes noteikumu 39.4.punktu), rezultātā nepareizi ir kvalificējusi inkriminēto administratīvo pārkāpumu, bet iestādes lēmumā nepareizi interpretēta tiesību normas.

Latvijas APK 149.^{4} panta 6.daļas 1.punkts nosaka, ka par transportlīdzekļa vadīšanu, ja nav transportlīdzekļu vadīšanas tiesību (transportlīdzekļu vadīšanas tiesības noteiktā kārtībā nav iegūtas vai ir atņemtas. Ņemot vērā iepriekšminēto, var secināt, ka protokolā un lēmumā norādīta speciālā tiesību norma ir pretrunā ar norādīto blankēto tiesību normu, rezultātā kļūdaini kvalificēts administratīvais pārkāpums.

Gadījumā, ja iestāde uzskata, ka iesniedzējs nebija ievērojis Ceļu satiksmes noteikumu 39.4.punktu, tad bija nepieciešams kvalificēt šo administratīvo pārkāpumu pēc Latvijas APK 149.^{4} panta 5.daļas: "Par transportlīdzekļa vadīšanu, ja nav atbilstošas kategorijas transportlīdzekļu vadīšanas tiesību, nav iegūtas profesionālo vadītāju tiesības vai transportlīdzekļa vadītājs vada transportlīdzekli, kas neatbilst vadītāja apliecībā norādītajam ierobežojuma kodam", kura paredz sankciju no četrdesmit līdz divsimt astoņdesmit *euro*.

Likumdevējs ir uzskatījis transportlīdzekļa vadīšanu bez atbilstošas kategorijas un vadīšanu, ja nav transportlīdzekļu vadīšanas tiesību (tās ir atņemtas) par dažādiem pārkāpumiem, kuri savstarpēji atšķiras ar administratīvā pārkāpuma sastāvu un ar soda sankcijām.

Ņemot vērā iepriekšminēto, iestādei nebija tiesiska pamata, kvalificējot administratīvo pārkāpumu pēc 149.^{4} panta 6.daļas 1.punkta, atsaukties uz speciālo tiesību normu Ceļu satiksmes noteikumu 39.4.punktu.

Iesniedzējs norāda, ka lēmuma norādīts, ka iesniedzējam tika pagarināts visu kategoriju transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanas termiņš līdz 2019.gada 24.martam, bet nav norādīta Latvijas APK tiesību norma, uz kāda tiesiska pamata tiek piemērots pagarinājums, rezultātā netika ievērots Latvijas APK 274.panta 2.daļas 9.punkts.

Iesniedzējs uzskata, ka lietā nav pierādījumu, kas būtu par pamatu piemērot vadīšanas tiesību termiņu pagarinājumu, jo lietā nav neviena policijas darbinieka ziņojuma, nav paskaidrojumu, arī protokolā nav norādītas ziņas, kas apstiprinātu to faktu, ka iesniedzējs būtu izvairījies nodot vadītāja apliecību, līdz ar to piemērot vadīšanas tiesību pagarinājumu iestādei nebija nekāda tiesiskā pamata, rezultātā tika pārkāpta Latvijas APK 7.panta otrā daļa, 274.panta 2.daļas 6.punkts un 243.panta piecpadsmitā daļa.

Lēmuma N.Kovaļa pilnīgi pamatoti atzina to faktu, ka pārsūdzētajā lēmumā nav norādīta tiesību norma, saskaņā ar kuru pieņemts lēmums pagarināt transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšanas termiņu, taču norādīja, ka tas nav tik būtisks procesuāls pārkāpums, lai tā dēļ atceltu lēmumu lietā. Ņemot vērā iepriekšminētās tiesību normas nosacījumus, ja iestāde konstatējusi procesuālu pārkāpumu - kvalifikācijas un pamatojuma trūkumu, kurš pēc iesniedzēja un citu amatpersonu viedokļa ir būtisks procesuāls pārkāpums, iestādes priekšniekam bija pienākums atcelt lēmumu daļā un pieņemt jaunu lēmumu, kas netika izdarīts.

Iesniedzējs uzskata, ka N.Kovaļa, pilnībā noraidot sūdzību, atstāja spēkā prettiesisko lēmumu. Gadījumā, ja no iestādes puses tika atzīts, ka transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšanas termiņa pagarinājums no iestādes puses netika pamatots ar tiesību normām, proti, personai, kura tika saukta pie administratīvās atbildības, lēmumu daļā par transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšanas termiņa pagarinājumu, netika izskaidrots lēmuma

pamatojums, iestādes priekšniekam bija nepieciešams, vai nu izbeigt administratīvo lietvedību šajā lietā, vai nu atcelt lēmumu daļā.

Iesniedzējs uzskata, ka pamatojoties uz iepriekšminēto, lēmums ir atceļams un administratīvā lietvedība šajā lietā ir izbeidzama, jo iestāde nepareizi kvalificējusi inkriminēto administratīvo pārkāpumu, pieļāvusi procesuālās kļūdas, kas varēja ietekmēt lēmuma pieņemšanu, kā rezultātā netika ievērotas Latvijas APK 237.panta nosacījumi, iesniedzēja cilvēktiesības, proti, tiesības uz taisnīgu tiesu. Līdzīgos gadījumos VP RRP KPP Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas birojs un citas institūcijas bija atzinuši, ka pie sūdzībā norādītiem apstākļiem administratīvā pārkāpuma lieta ir izbeidzama.

Pēc personas, kura tika saukta pie atbildības, pamatotas sūdzības VP GKPP Satiksmes drošības pārvaldes priekšnieka vietniece V.Mistre lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā izbeidza, norādot, ka „Administratīvā pārkāpuma protokolā nav atspoguļots, ka būtu pārkāpts kāds šo noteikumu nosacījums. Minētā rezultātā pie atbildības sauktajai personai nav bijusi skaidra pārkāpuma būtība. Tādejādi, atzīstams, ka lietā pieļauts procesuāls pārkāpums - nav norādītas pārkāptās tiesību normas, kas ietekmē lēmuma rezultātu un pastāv pamats lietvedības izbeigšanai" (*lēmums lietā Nr.520/PD525045*).

Līdzīgi arī norādīja savā 2014.gada 19.decembra lēmumā VP RRP KPP SAPIB Meklēšanas nodaļas galvenais inspektors G.Pūsts, kurš pieņēma lēmumu izbeigt administratīvo lietvedību, pamatojoties uz to, ka protokolā netika precīzi norādīta inkriminētā administratīvā pārkāpuma kvalifikācija, proti, netika norādīts Latvijas APK tiesību normas punkts.

Ņemot vēra iepriekš minēto, iesniedzējs lūdz Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesu atcelt 2015.gada 7.maija VP RRP KPP priekšnieka vietnieka p.i. N.Kovaļas lēmumu Nr.969 kā prettiesisku pilnībā vai daļā par transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšanas termiņa pagarinājumu.

Motīvu daļa

Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{6} pantā noteikto tiesa iesniedzēja sūdzību izskata rakstveida procesā, ievērojot šā kodeksa divdesmit trešajā „a" nodaļā noteikto tiesvedības kārtību.

Tiesa, iepazinusies ar sūdzību un Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka p.i. N.Kovaļas 2015.gada 7.maija lēmumu Nr.969, pārbaudījusi lietas materiālus, izvērtējusi sūdzības iesniedzēja argumentus, iestādes lēmuma motivāciju, atzīst, ka sūdzība ir noraidāma, bet iestādes 2015.gada 7.maija lēmums Nr.969 atstājams negrozīts.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{6}panta septīto daļu tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, izlemj šādus jautājumus:

1) vai ir noticis administratīvais pārkāpums;

2) vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā;

3) vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu;

4) vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību;

5) kāds administratīvais sods piemērojams personai;

6) vai apmierināms pieteikums par zaudējumu atlīdzību, kam par labu un kādā apmērā tas piedzenams;

7) kā rīkoties ar lietiskajiem pierādījumiem un citām administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā izņemtajām lietām, mantām un piemēroto garantijas naudu.

Atbilstoši Latvijas APK 289.^{12} panta otro daļu, rajona (pilsētas) tiesa, izskatot sūdzību vai protestu administratīvā pārkāpuma lietā, taisa vienu no šādiem spriedumiem:

1) atstāj lēmumu negrozītu, bet sūdzību vai protestu noraida;

2) atceļ lēmumu un izbeidz lietu;

3) atceļ lēmumu un taisa spriedumu, ar kuru konstatē personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un uzliek sodu;

4) groza soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu.

Savukārt Latvijas APK 289.^{13} panta trešā daļa nosaka, ka, ja tiesnesis izskatot sūdzību atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Vadoties no procesuālās ekonomijas un Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2008.gada 2.oktobra spriedumu lietā Nr. SKA-378/2008 (sk. 22.punktu) norādījumiem, kur Senāts, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām, vairākkārt savos nolēmumos ir norādījis, ka no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet, ka tiesas pienākums ir argumentēt spriedumus, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesnešiem ir jāuzklausa argumenti, bet viņiem nav pienākuma detalizēti atrunāt jebkuras iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa *(sk. Senāta 2004.gada 23.novembraspriedumu lietā Nr. SKA-216/2004 8.punktu; 2005.gada 22.novembra spriedumu lietā Nr. SKA-378/2005 12.punktu).*

Latvijas APK nosaka, ka par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdalīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīva atbildība.

Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr. 571 „Ceļu satiksmes noteikumu" 39.4.punkts (likuma redakcijā no 1.10.2014. līdz 31.12.2015.) noteic, ka transportlīdzekļa vadītājam aizliegts vadīt transportlīdzekli, ja nav atbilstošas kategorijas transportlīdzekļu vadīšanas tiesību.

Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr. 571 „Ceļu satiksmes noteikumu" 39.5.punkts (likuma redakcijā no 1.10.2014. līdz 31.12.2015.) noteic, ka transportlīdzekļa vadītājam aizliegts vadīt transportlīdzekli, ja ir stājies spēkā transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegums.

Latvijas APK 149.^{4} panta 6.daļa 1.punkts noteic, ka par transportlīdzekļa vadīšanu, ja nav transportlīdzekļu vadīšanas tiesību (transportlīdzekļu vadīšanas tiesības noteiktā kārtībā nav iegūtas vai ir atņemtas), uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam no divsimt astoņdesmit līdz četrsimt trīsdesmit *euro*.

Ceļu satiksmes likuma 28.panta 1.daļas 4.punkts noteic, ka aizliegts vadīt transportlīdzekli, ja vadītājam nav atbilstošas kategorijas transportlīdzekļu vadīšanas tiesību.

Ceļu satiksmes likuma 28.panta 1.daļas 5.punkts noteic, ka aizliegts vadīt transportlīdzekli, ja ir stājies spēkā transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegums.

Ceļu satiksmes likuma 30.panta 1.daļas noteic, ka transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegumu nosaka Valsts policijas amatpersona transportlīdzekļa vadītājam, kurš alkohola reibumā, narkotisko vai citu apreibinošu vielu ietekmē ir izdarījis noziedzīgu nodarījumu pret ceļu satiksmes drošību, par kuru var saukt pie krimināltatbildības, vai izdarījis pārkāpumu, par kuru paredzēta transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšana. Šādā gadījumā transportlīdzekļa vadītājam ir aizliegts izmantot transportlīdzekļu vadīšanas tiesības un viņa transportlīdzekļa vadītāja apliecība aizturama līdz laikam, kad Valsts policijas amatpersona vai procesa virzītājs krimināllietā pieņem attiecīgu lēmumu.

Ceļu satiksmes likuma 30.panta 2.daļas noteic, ka transportlīdzekļu vadīšanas tiesības nedrīkst izmantot, ja:

1) beidzies transportlīdzekļa vadītāja apliecības derīguma termiņš, — līdz jaunas apliecības saņemšanai;

2) personu apliecinošajā dokumentā norādītais vārds, uzvārds vai personas kods neatbilst transportlīdzekļa vadītāja apliecībā esošajam un 30 dienu laikā transportlīdzekļa vadītāja apliecība nav apmainīta, — līdz jaunas apliecības saņemšanai;

3) par Ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu uzliktais naudas sods nav samaksāts gada laikā no soda uzlikšanas dienas, — līdz naudas soda samaksai;

4) transportlīdzekļa vadītājs nav normatīvajos aktos noteiktajā termiņā veicis kārtējo veselības pārbaudi vai veselības pirmstermiņa pārbaudi, — līdz veselības pārbaudei;

5) pārkāpumu uzskaites punktu sistēmas ietvaros transportlīdzekļa vadītājam ir piemērots ietekmēšanas līdzeklis — transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegums;

6) ārvalstī izsniegtā vadītāja apliecība neatbilst šā likuma 47.panta pirmajā daļā minētajām prasībām vai ārvalstī izsniegtā vadītāja apliecība, kas atbilst šā likuma 47.panta pirmajā daļā minētajām prasībām, nav apmainīta atbilstoši šā likuma 47.panta otrās daļas nosacījumiem;

7) transportlīdzekļa vadītāja apliecība ir nozagta vai zudusi un 30 dienu laikā no attiecīgās informācijas reģistrācijas dienas transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā nav saņemta jauna transportlīdzekļu vadītāja apliecība;

8) personai ārvalstī ir spēkā esošs transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegums vai atņemtas transportlīdzekļu vadīšanas tiesības.

Ceļu satiksmes likuma 30.panta 3.daļas noteic, ka par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegumu izdara attiecīgu ierakstu transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā, kā arī traktortehnikas un tās vadītāju informatīvajā sistēmā. Ziņas par nederīgām transportlīdzekļu vadītāja apliecībām Ministru kabineta noteiktajā kārtībā iekļauj nederīgo dokumentu reģistrā. Transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizlieguma reģistrēšanas apstrīdēšana vai pārsūdzēšana neaptur tā darbību.

Ceļu satiksmes likuma 30.panta 4.daļas noteic, ka, ja transportlīdzekļa vadītājs pārkāpj noteikto vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegumu, viņa transportlīdzekļa vadītāja apliecība tiek aizturēta.

No minētām likumu normām izriet, ka, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības, jākonstatē persona, kura vadījusi transportlīdzekli bez transportlīdzekļu vadīšanas tiesībām, jo transportlīdzekļu vadīšanas tiesības noteiktā kārtībā nav iegūtas vai ir atņemtas.

Lietā nav strīda par to, ka /pers. A/ 2015.gada 24.martā protokolā norādītajā vietā un laikā vadīja transportlīdzekli. Tāpat nav strīda par to, ka sūdzības iesniedzējam nav transportlīdzekļu vadīšanas tiesību, jo tās ir atņemtas noteiktā kārtībā.

Lietā pastāv strīds par to, vai iesniedzējs pamatoti saukts pie administratīvās atbildības pēc Latvijas APK 149.^{4} panta 6.daļas 1.punkta

Tiesa, iepazīstoties ar lietas materiāliem, nonāk pie secinājuma, ka transportlīdzekļa FORD FOCUS ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ vadītājs /pers. A/ 2015.gada 24.martā plkst. 17:15 Rīgā, pa Ilūkstes ielu no Akadēmiķa Mstislava Keldiša ielas puses Augusta Deglava ielas virzienā vadīja transportlīdzekli FORD FOCUS ar valsts numuru /TL numurs/ bez transportlīdzekļu vadīšanas tiesībām (transportlīdzekļu vadīšanas tiesības ir atņemtas). Transportlīdzekļu vadīšanas tiesību liegums viņam bija no 2013.gada 18.jūlija līdz 2017.gada 17.jūlijam.

Līdz ar to vadītājs /pers. A/ neizpildīja Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr. 571 „Ceļu satiksmes noteikumu" 39.4.punkta (likuma redakcijā no 1.10.2014. līdz 31.12.2015.) prasības, kas nosaka, ka transportlīdzekļa vadītājam aizliegts vadīt transportlīdzekli, ja nav atbilstošas kategorijas transportlīdzekļu vadīšanas tiesību.

Tiesa, izvērtējot izdarītā pārkāpuma būtību, secina, ka Latvijas APK 149.^{4} panta sestās daļas 1.punktā pilnībā aptver konkrētā pārkāpuma faktiskos apstākļus un uz šiem faktiskajiem apstākļiem ir attiecināmas tiesību normas tiesiskās sekas, proti, lietas faktiskie apstākļi pilnībā sakrīt ar normas tiesisko sastāvu.

Ceļu satiksmes likums izšķir divus savstarpēji atšķirīgus gadījumus. Pirmkārt, transportlīdzekļu vadīšanas aizliegumu, ja vispār nav atbilstošas kategorijas transportlīdzekļu vadīšanas tiesību, par kuru administratīvā atbildība paredzēta Latvijas APK 149.^{4} panta sestās daļas 1.punktā. Otrkārt, transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegumu (Ceļu satiksmes likuma 30.pantā minētie apstākļi), par kuru administratīvā atbildība paredzēta Latvijas APK 149.^{4} panta ceturtajā daļā.

No lietas materiāliem izriet, ka saskaņā ar Ceļu policijas reģistra datiem, /pers. A/ transportlīdzekļu vadīšanas tiesības tika atņemtas uz laika posmu no 2013.gada 18.jūlija līdz 2017.gada 17.jūlijam par Latvijas APK 149.^{15} panta ceturtajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu.

Tiesa atzīst, ka iestāde pareizi konstatēja, ka /pers. A/ uz 2015.gada 24.martu nebija atbilstošas kategorijas transportlīdzekļu vadīšanas tiesību, t.i., tās viņam bija atņemtas. Līdz ar to, apsūdzībā pareizi norādīts CSN 39.4.punkts un sūdzības iesniedzēja pārkāpums kvalificēts atbilstoši lietas faktiskajiem apstākļiem pēc Latvijas APK 149.^{4} panta sestās daļas 1.punkta.

Tiesa atzīst, ka lietas materiālos esošie pierādījumi ir pietiekami un atzīstami par pieļaujamiem, lai nešaubīgi apgalvotu, ka /pers. A/ ir pamatoti saukts pie administratīvās atbildības pēc Latvijas APK 149.^{4} panta sestās daļas 1.punkta.

Tas apstāklis, ka iesniedzējam ir savs viedoklis par Latvijas APK piemērošanu vēl nenozīmē, ka pārkāpums nav noticis, un ka ir pieļauti procesuālie pārkāpumi.

Tiesas ieskatā nav apstiprinājies iesniedzēja arguments par to, ka iestāde nepamatoti piemēroja transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanas termiņa pagarinājumu.

Latvijas APK 312.panta 2.daļa noteic, ka ja transportlīdzekļa vai atpūtas kuģa vadītājs, kam atņemtas transportlīdzekļu vai atpūtas kuģu vadīšanas tiesības, izvairās nodot vadītāja apliecību un turpina vadīt transportlīdzekli vai atpūtas kuģi laikā, kad transportlīdzekļu vai atpūtas kuģu vadīšanas tiesības viņam atņemtas, Valsts policija vai Valsts robežsardze pagarina tiesību atņemšanas termiņu par attiecīgo laika posmu, kurā nelikumīgi izmantota vadītāja apliecība.

Ceļu satiksmes likuma 25.pantā ceturtā daļa nosaka, ja transportlīdzekļa vadītājam transportlīdzekļu vadīšanas tiesības ir atņemtas uz noteiktu laiku vai uz nenoteiktu laiku, vadītāja apliecība uzskatāma par nederīgu no dienas, kad viņam paziņots attiecīgais lēmums. Transportlīdzekļa vadītājam ir pienākums 10 dienu laikā nodot nederīgo transportlīdzekļa vadītāja apliecību Ceļu satiksmes drošības direkcijai, Valsts tehniskās uzraudzības aģentūrai vai Valsts policijai. Ja persona vadītāja apliecību nav nodevusi un tiek konstatēta tās izmantošana, vadītāja apliecība tiek aizturēta. Vadītāja apliecību aiztur un iznīcina Valsts policijas, Ceļu satiksmes drošības direkcijas un Valsts tehniskās uzraudzības aģentūras amatpersonas. Gadījumus, kad vadītāja apliecību iznīcina, un kārtību, kādā vadītāja apliecība tiek iznīcināta, nosaka Ministru kabinets.

Tiesa atzīst, ka /pers. A/ bija jāpilda pienākums desmit dienu laikā no nolēmuma par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanu nodot vadītāja apliecību, neatkarīgi no tā, vai par šo pienākumu viņam tika vai netika paziņots. Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka iestāde pareizi un likumīgi piemēroja /pers. A/ transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanas termiņa pagarinājumu līdz 2019.gada 24.marta.

Tiesa atzīst, ka amatpersonu – policijas darbinieku – sastādītajiem dokumentiem, tajā skaitā administratīvā pārkāpuma protokolam Nr. PC088860 konkrētajā lietā, a apriori ir publiska ticamība, un tos iespējams apšaubīt, tikai iesniedzot pierādījumus, kas to apstiprina. Lietas izskatīšanas gaitā šādi pierādījumi netika iesniegti.

Saskaņā ar likuma „Par policiju" 10.panta pirmās daļas 6.punktu policijas darbinieka pamatpienākumos ietilpst administratīvo pārkāpumu konstatēšana, pārtraukšana un novēršana, vainīgo noskaidrošana, protokolu sastādīšana, lietu izskatīšana par šiem pārkāpumiem, savukārt 12.panta pirmās daļas 4.punkts policijas darbiniekam devis tiesības veikt likumā noteiktos pasākumus administratīvo pārkāpumu lietvedības nodrošināšanai. Saskaņā ar likuma „Par policiju" 27.pantu policijas darbinieks par prettiesisku rīcību ir atbildīgs likumā un dienesta reglamentā noteiktajā kārtībā.

Lietas izskatīšanas gaitā netika konstatēti fakti, kas apliecinātu to, ka policijas darbinieki tieši vai netieši būtu personīgi ieinteresēti sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu lietā Nr. PC088860 transportlīdzekļa FORD FOCUS ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ vadītājam. Tādi pierādījumi, kas liktu apšaubīt policijas darbinieku objektivitāti, netika konstatēti. Tāpat tiesa nekonstatē procesuālus pārkāpumus, kas būtu par pamatu lēmuma atcelšanai un sūdzības apmierināšanai.

Tiesa atzīst, ka nav pamata apšaubīt policijas darbinieku sniegto lietas apstākļu izklāstu, un nav iespējams saskatīt saprātīgu pamatojumu un izskaidrojumu tam, kāpēc lai viņi sniegtu nepatiesu lietas atspoguļojumu.

Ceļu satiksmes likuma mērķis, kas nostiprināts likuma 2.panta 1.punktā, ir tostarp noteikt ceļu satiksmes norises un ceļu satiksmes drošības organizatoriskos un tiesiskos pamatus Latvijā, lai aizsargātu cilvēku dzīvību un veselību, vidi, kā arī fiziskajām un juridiskajām personām piederošo mantu. Tātad Ceļu satiksmes likumā un uz tā pamata izdotajos Ceļu satiksmes noteikumos prasības transportlīdzekļu vadītājiem noteiktas, ņemot vērā visu sabiedrības locekļu intereses.

Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 43.pantu, lai garantētu ceļu satiksmes drošību un aizsargātu cilvēku dzīvību, veselību un mantu, par ceļu satiksmes drošību reglamentējošo normatīvo aktu pārkāpšanu personas saucamas pie administratīvās atbildības.

Satversmes tiesa ir atzinusi, ka satiksmes drošību apdraudoša nodarījuma kaitīgums un bīstamība izpaužas tajā apstāklī, ka persona, kuras rīcībā ir paaugstinātas bīstamības avots - transportlīdzeklis, neievēro normatīvajos aktos ietvertos CSN vai transportlīdzekļu ekspluatācijas noteikumus un rezultātā tiek nodarīts kaitējums cilvēka dzīvībai, veselībai, kā arī sabiedrības drošībai. Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 19.panta ceturto daļu, katram ceļu satiksmes dalībniekam ir tiesības uzskatīt, ka arī citas personas ceļu satiksmes norisē izpildīs noteiktās prasības (*Satversmes tiesas 2011. gada 11. janvāra sprieduma lietā Nr. 2010-40-03 9.2.*).

Viena no galvenajām tiesību normas pazīmēm ir tā, ka tiesību norma satur obligātus priekšrakstus jeb vispārsaistošu regulējumu. Ar tiesību normu palīdzību, ievērojot taisnīguma un vienlīdzības principus, valsts panāk gan jau radušās, gan potenciālas interešu konflikta situācijas atrisinājumu (*Satversmes tiesas 1999. gada 9. jūlija sprieduma lietā Nr. 04-03(99)*).

Tiesas ieskatā CSN neievērošana rada draudus kustības drošībai un rada bīstamas situācijas. Lai arī izskatāmajā lietā tieši draudi citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai nav konstatēti, tiesas ieskatā šāds pārkāpums nebūtu atzīstams par maznozīmīgu. Tiesa pievienojas 2015.gada 7.maija iestādes lēmumā izteiktajam viedoklim.

Iesniedzēja arguments sūdzībā par to, ka policijas darbinieki administratīvās lietvedības gaitā būtu pieļāvuši procesuālus pārkāpumus, lietas izskatīšanas laikā nav apstiprinājies. Tiesa, pārbaudot lietas materiālus, procesuālus pārkāpumus nekonstatē.

Tas apstāklis, ka iesniedzējam ir savs viedoklis par Latvijas APK piemērošanu vēl nenozīmē, ka ir pieļauti procesuālie pārkāpumi.

Tiesa atzīst, ka iestāde pareizi izvērtējusi lietas faktiskos apstākļus un pieņēmusi likumīgu un pamatotu lēmumu daļā par iesniedzēja saukšanu pie administratīvās atbildības. Tiesa pievienojas iestādes lēmumā minētajai motivācijai un to neatkārto.

Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka ar lietā esošajiem materiāliem ir pierādīts, ka transportlīdzekļa FORD FOCUS ar valsts reģistrācijas Nr. /TL numurs/ vadītājs /pers. A/ ir izdarījis pārkāpumu, par ko atbildība paredzēta Latvijas APK 149.^{4} panta sestās daļas 1.punktā, līdz ar to nav pamata lietvedības izbeigšanai.

Spēkā esošā likuma redakcija nosaka, ka par Latvijas APK 149.^{4} panta 6.daļas 1.punktā noteikumu pārkāpšanu transportlīdzekļa vadītājam izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu no 280,00 līdz 430,00 *euro* apmērā.

No lietas materiāliem redzams, ka sūdzības iesniedzējam par minēto pārkāpumu piemērots minimālais naudas sods 280,00 *euro* atbilstoši Latvijas APK normām, līdz ar to nav pamata piemērotā soda samazināšanai.

Pieņemot sūdzību, ierosinot un izskatot lietu pēc būtības, ir ievērotas iesniedzēja Satversmes 92. pantā garantētās tiesības uz savu tiesību un likumisko interešu aizstāvību taisnīgā tiesā.

Netiek pārkāpta arī iesniedzēja nevainības prezumpcija, jo, tiesas ieskatā, sūdzības iesniedzēja vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, par kuru atbildība paredzēta Latvijas APK 149.^{29} panta 1.daļā, ir pierādīta, bet sūdzība un tajā minētie apgalvojumi, nav pamatoti.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz augstākminēto un saskaņā ar Latvijas APK 1.pantu, 8.pantu, 243.pantu, 244.pantu, 289.^{6}pantu, 289.^{12}panta otrās daļas 2.punktu, 289.^{13}pantu, 289.^{17}pantu, 289.^{18}pantu, tiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka p.i. N.Kovaļas 2015.gada 7.maija lēmumu Nr.969 (administratīvā pārkāpuma protokols Nr. PC088860), bet /pers. A/, personas kods /personas kods/, sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 (desmit) darba dienu laikā no tā paziņošanas dienas Rīgas apgabaltiesā, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā.

Spriedums pieejams tiesas kancelejā no 2016.gada 2.maija.

Tiesnese: (personiskais paraksts) Dagnija Bērziņa